27/04/2020

Εορτάστηκε η μνήμη των Αγίων Δισχιλίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή του Θωμά εορτάζεται στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η μνήμη των Αγίων Δισχιλίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων που μαρτύρησαν το 1822 και η επέτειος του ολοκαυτώματος της Ναούσης. Κάθε χρόνο λαμβάνουν χώρο στη Νάουσα πανηγυρικές λατρευτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις. Φέτος όμως, λόγω των έκτακτων κυβερνητικών μέτρων και του μεγάλου κινδύνου που υπάρχει για την εξάπλωση της πανδημίας δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιηθούν.

Ωστόσο, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο, κεκλεισμένων των θυρών, στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας, από όπου και ξεκίνησε η επανάσταση για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. Στο τέλος τελέστηκε Δοξολογία για την επέτειο της μάχης της Δοβράς αλλά και του ολοκαυτώματος

της Ναούσης.

Παράλληλα κατ’ εντολή του Σεβασμιωτάτου ο Αρχιερατικός Επίτροπος Ναούσης Αρχιμ. Ιωακείμ Δεσπότης τέλεσε το καθιερωμένο τρισάγιο στον «Χώρο Θυσίας» όπου θυσιάστηκαν οι Ναουσαίες γυναίκες με τα μικρά τους παιδιά για να μην πέσουν στα χέρια των Τούρκων.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Θωμᾶς δέ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ᾽ αὐ-τῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς».

Μία ἑβδομάδα ἔχει περάσει ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χρι-στοῦ. Καί μέσα στήν ἑβδομάδα αὐ-τή τόν εἶδαν σχεδόν ὅλοι. Τόν εἶδε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή στόν κῆπο τοῦ Ἰωσήφ, τόν εἶδαν οἱ ἀπό--στο-λοι στό ὑπερῶο τῆς Ἱερου-σαλήμ, ὅπου εἰσῆλθε τῶν θυρῶν κεκλει-σμένων, τόν εἶδαν καί οἱ δύο μα-θη-τές στόν δρόμο πρός τούς Ἐμ-μαούς. Μόνο ἕνας δέν τόν εἶδε. Ὁ Θωμᾶς. Δέν τόν εἶδε, γιατί ἔλει-πε, ὅταν ἐμφανί-σθη-κε ὁ Χριστός στούς ἄλλους μα-θητές. Δέν τόν εἶδε, γιατί ἔλειπε ἀπό τή σύ-ναξη τῶν μαθητῶν, ἄν καί ὁ Κύριος τό εἶχε πεῖ: «ὅπου εἰσί δύο ἤ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἐμόν ὄνομα ἐκεῖ εἰμί κἀγώ ἐν μέ-σῳ αὐτῶν». Ἀλλά ὁ Θωμᾶς δέν θά εἶχε προσέξει τόν λόγο τοῦ διδα-σκάλου του καί ἔχα-σε τήν εὐκαι-ρία νά τόν δεῖ ἀνα-στη-μένο. Καί τώρα ἀμφιβάλλει. Ζητᾶ πει-στή-ρια. Θέλει ἀποδείξεις. Θέλει νά βάλει «τόν δάκτυλον εἰς τόν τύ-πον τῶν ἥλων», προκειμένου νά πιστεύσει.

Γιατί ὅμως ζητᾶ πειστήρια γιά νά ἀποδεχθεῖ τήν ἀλήθεια τῆς Ἀνα--στά-σεως; Γιατί ζητᾶ κάτι πού κα-νένας ἄλλος μαθητής δέν ζήτησε; Εἶναι ἄπιστος ἄραγε ὁ Θωμᾶς καί χρειάζεται ἀποδείξεις;

Ὄχι, δέν εἶναι ἄπιστος, γιατί ἄπι-στος εἶναι αὐτός πού δέν πιστεύει ἀκόμη καί ἄν λάβει ἀποδείξεις. Ὁ Θω-μᾶς ἁπλῶς ἀμφιβάλλει, γιατί δέν εἶδε αὐτό πού εἶδαν οἱ ἄλλοι μα-θητές, δέν εἶδε τόν Κύριο, καί γι᾽ αὐτό ἀπορεῖ καί δέν ἐμπιστεύ-ε-ται τή μαρτυρία τους.

Ὅμως αὐτό τό λάθος πού κάνει εἶναι συνέπεια τοῦ πρώτου του λά-θους. Εἶναι συνέπεια τῆς ἀπου-σίας του ἀπό τό ὑπερῶο τῆς Ἱε-ρου-σαλήμ, πού τοῦ στέρησε τή χά-ρη καί τήν εὐλογία τοῦ ἀναστά-ντος Διδασκάλου του.

Οἱ ἄλλοι μαθητές ἔλαβαν ἀπό τόν Χριστό ὡς δῶρο τήν εἰρήνη, ἡ ὁποία κα-θη-σύχασε τίς ἐρωτήσεις καί τίς ἀνησυχίες τους. Ἔλαβαν ἀπό τόν Χριστό πνεῦμα ἅγιο, τό ὁποῖο τούς διευκόλυνε νά κατα-νο-ή--σουν τό θαῦμα τῆς Ἀναστά-σεως. Ὁ Θωμᾶς ὅμως δέν ἦταν παρών, δέν ἦταν μαζί μέ τούς ἄλ-λους μα-θητές, καί ὄχι μόνο στερή-θηκε ὅσα ἀπήλαυσαν ἐκεῖνοι ἀπό τή συνά-ντησή τους

μέ τόν ἀναστά-ντα Δι-δά-σκαλο, ἀλλά δοκι-μά-σθη-κε καί ἀπό τόν πειρασμό τῆς ἀμφι-βολίας καί τῆς ἀνησυχίας.

Ὁ Χριστός ὅμως τοῦ δίδει μία δεύ-τερη εὐκαιρία, μία προσωπική εὐκαιρία. Καί δέν τοῦ τή δίδει ὅταν αὐτός βρίσκεται μόνος του, ἀλλά «μεθ᾽ ἡμέρας ὀκτώ», ὅταν ὁ Θωμᾶς ἦταν μαζί τους. Καί τοῦ ἐπι-τρέπει ὄχι μόνο νά τόν δεῖ νά εἰσέρ--χεται «τῶν θυρῶν κεκλει-σμέ-νων», ὅπως εἶχε εἰσέλθει καί τήν προηγούμενη φορά, ἀλλά καί νά ψηλαφίσει τά χέρια καί τήν πλευρά του, ὅπως ζητοῦσε, γιά νά ἀγγίξει τίς πληγές του καί νά πει-σθεῖ ὅτι ὄντως ἀνέστη καί εἶναι ὁ Διδάσκαλός του, ὁ Κύριος καί ὁ Θεός του.

Γιατί ὅμως ὁ Χριστός ὑποχωρεῖ στήν ἀπαίτηση τοῦ Θωμᾶ καί τοῦ συγχωρεῖ τήν ἀμφιβολία; Τό κά-νει, γιατί θέλει νά δείξει καί σέ μᾶς ὅτι ἐπιθυμεῖ νά πιστεύσουμε στήν Ἀνάστασή του, ἐπιθυμεῖ νά κατανοήσουμε ὅτι Αὐτός εἶναι καί γιά μᾶς ὁ Κύριός μας καί ὁ Θεός μας, Αὐτός εἶναι πού ἔγινε ἄνθρω-πος, ἔπαθε, ἐσταυρώθη καί ἀνέστη γιά τή σωτηρία μας.

Τό κάνει ὅμως καί γιατί θέλει νά μᾶς δείξει ὅτι ὅλα αὐτά δέν μπο-ροῦμε νά τά κατανοήσουμε καί νά τά ζήσουμε μόνοι μας καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶ-ναι ὁ Χριστός, εἶναι τό Σῶμα του, καί ἐκεῖ εἶναι παρών καί δια-θέ-σιμος γιά ὅλους τούς ἀνθρώ-πους. Ἐκεῖ δίδει τήν εὐλογία καί τή χά-ρη του, ὥστε ὄχι μόνο νά τόν πι-στεύ-ουμε ἀλλά καί νά ὁμολο-γοῦ-με μέ θάρρος τήν πίστη μας σ᾽ Αὐ-τόν.

Αὐτό συνέβη καί μέ τούς ἁγίους Νεο-μάρ-τυρες, τούς ἐν Ναούσῃ καί ἐν Θεσ-σαλονίκῃ μαρτυρήσαντες, τούς ὁποίους τι-μοῦμε σήμερα, ὅπως εἶπα καί χθές, λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν, ἐδῶ στήν Ἱερά Μονή τῆς Πανα-γί-ας Δοβρᾶ, ἡ ὁποία συνδέεται ἱστο-ρι-κά μέ τό ὁλοκαύτωμα τῆς Ναού-σης καί τό μαρτύριο τῶν ὑπερδισ-χιλίων Να-ουσαίων νεομαρτύρων, καθώς καί οἱ πατέρες τῆς Μονῆς καί ὁ ἡγού-μενος Γεράσιμος, μαρ-τύ--ρησαν συμ-παραστεκόμενοι στούς ὁπλαρ-χη-γούς πού ἀγωνί-σθη-καν στή Νά-ουσα γιά τήν ἐλευ-θερία τῆς πό-λεως καί τῆς Μακεδο-νίας μας.

Ὡμολόγησαν, λοιπόν, οἱ ἅγιοι Νεομάρτυρες τῆς Ναούσης, ὅλοι μαζί, τήν πίστη τους στόν Χριστό, λίγες ὧρες μετά τή θεία Λειτουρ-γία τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἐπα-να-λαμβάνοντας μέ τήν ἴδια βεβαι-ότητα, ὅπως καί οἱ γυναῖκες πού φυ-λακίσθηκαν καί μαρτύρησαν στή Θεσσαλονίκη, τήν ἴδια ὁμολογία. Καί ἄν τά μαρ-τυρικά σώματά τους σχημά-τι-σαν σω-ρούς στό Κιόσκι τῆς Ναού-σης, οἱ ψυχές τους ἀνέβηκαν στόν οὐ-ρα-νό γιά νά συναντήσουν τόν ἀνα--στάντα Κύριο καί νά ἐπανα-λά-βουν καί αὐτοί μαζί μέ τόν ἀπό-στολο Θωμᾶ ἐνώπιόν του «ὁ Κύ-ριός μου καί ὁ Θεός μου».

Αὐτῶν τή μνήμη, τῶν δισχιλίων ἁγίων Νεομαρτύρων, ἀνδρῶν, γυ-ναι-κῶν καί παίδων, τῶν ἐν Να-ούσῃ μαρτυρησάντων, τῶν ἁγίων πού τίμησαν μέ τήν ὁμολογία καί τό μαρτύριό τους ὄχι μόνο τή Νά-ου-σα, ἀλλά καί ὁλόκληρη τήν πε-ριο-χή μας καί τή Μακεδονία μας, τιμοῦμε καί ἐμεῖς σήμε-ρα μαζί μέ τόν ἀπό-στολο Θωμᾶ, καί τούς παρακαλοῦμε νά πρε-σβεύ-ουν στόν ἀναστάντα Χριστό νά μᾶς ἀξιώνει νά τόν ὁμολο-γοῦ-με, ἀλλά καί νά τόν λατρεύουμε σύντομα καί στούς ἱερούς μας ναούς, ἀπαλ-λάσ-σοντάς μας ἀπό αὐτή τή μεγάλη δοκιμασία πού προ--κάλεσε καί συ-νε-χίζει νά προ-καλεῖ ἡ παν-δημία.